

Arrest

nr. 236 311 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 3. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen, X, X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De ouders van verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 1 november 2015, verklaarden zich op 6 november 2015 een eerste maal vluchteling, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) eveneens in hoofde van Y. N. (eerste verzoeker) als vergezellende minderjarige werd ingediend.

Op 7 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de ouders van verzoekers.

Bij arrest nr. 207 052 van 20 juli 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de ouders van verzoekers.

1.2. Verzoekers ouders dienden op 11 september 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens in hoofde van Y. N. (eerste verzoeker), M. N. (tweede verzoeker) en E. N. (derde verzoeker) als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Op 29 oktober 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek.

Bij arrest nr. 223 824 van 9 juli 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

1.3. Op 2 september 2019 dienden de ouders van verzoekers in van hun minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen houdend '*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*'. Deze beslissingen werden op 4 november 2019 aangetekend naar de ouders van verzoekers verzonden.

1.4. De bestreden beslissing ten aanzien van Y. N. (eerste verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Afghaanse nationaliteit. Jouw ouders zijn afkomstig uit het district Paghman van de provincie Kabul. Je bent geboren op 18 mei 2015 in Parachi.

Op 6 november 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend.

In het kader van hun eerste verzoek haalden ze aan dat uw vader in Afghanistan als vrachtwagenchauffeur heeft gewerkt en kiezelen vervoerde uit Qalai Haidar Khan naar de Amerikaanse basis in Maidan Shar. Omwille van zijn werk bij de Amerikanen werd hij bedreigd en vervolgd. Om deze reden besloten ze om uit Afghanistan te vertrekken. Ze kwamen in België aan op 1 november 2015. In het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 7 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus er geen geloof werd gehecht aan de vluchtmotieven die uw ouders naar voren hebben gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest nr. X van 20 juli 2018 de beslissing van het CGVS.

Op 11 september 2018 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden België niet te hebben verlaten en verklaarden bij terugkeer naar Afghanistan nog steeds te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw vader als chauffeur voor de Amerikanen. Ze verklaarden dat de neef van uw vader ook chauffeur was en recent nog om het leven kwam. Daarnaast haalden ze aan dat hun kinderen niet zullen aanvaard worden in Afghanistan. Ze worden in het Nederlands grootgebracht en gaan in België naar school. Ook

zeiden ze te vrezen dat hun kinderen door de taliban zullen worden afgenomen, want eens men met de buitenlanders heeft gewerkt, is het niet langer veilig om nog in Afghanistan te werken. Dit verzoek werd op 29 oktober 2018 niet ontvankelijk verklaard aangezien er geen elementen of feiten aan de orde waren of werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij arrest nr. 223 824 van 9 juli 2019 heeft de RvV de beslissing van het CGVS bevestigd.

Op 2 september 2019 dienden jouw ouders in jouw naam en die van jouw broers een verzoek om internationale bescherming in. Zij stellen dat jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat jullie er zullen worden ontvoerd en gedood. Zij verwijzen hiervoor naar de problemen die zij zelf hebben gekend in Afghanistan en naar het feit dat jullie in Europa hebben gewoond en geen Dari spreken. Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming worden de volgende documenten neergelegd: een uittreksel van het register van geboorteakten op naam van E. en M., een attest van regelmatige lesbijnwoning op naam van Y., twee klasfoto's en een foto van het leerkrachtenteam, een kindboekje van Kind & Gezin van E., Y. en M. en een bewijs van vaccinatie tegen poliomyelitis op naam van E..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw ouders afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier en de verklaringen van jouw ouders op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden tijdens hun vorige verzoeken om internationale bescherming. Met name verwijzen ze naar het feit dat jij riskeert gedood en ontvoerd te worden omwille van de problemen die uw vader had in Afghanistan. Aan deze problemen werd door het CGVS echter geen geloof gehecht, zoals kan worden gelezen in de beslissing van 7 december 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de beslissing van 29 oktober 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard. Beide beroepen tegen deze beslissingen werden door de RvV afgewezen. De documenten aangaande de vorige asielprocedures van uw vader bevinden zich in de blauwe map. Er kan dan ook niet worden gevolgd dat jij omwille van deze ongeloofwaardig bevonden problemen het risico zou lopen om ontvoerd en gedood te worden.

Daarnaast halen uw ouders ook aan dat u en uw broertjes zullen ontvoerd worden omdat men zal denken dat jullie veel geld hebben omdat jullie in Europa verbleven. Ook zullen jullie beschouwd worden als ontrouwen gezien jullie geen Dari meer spreken (CGVS, 5-11). Los van het feit dat er kan getwijfeld worden of jullie daadwerkelijk geen Dari meer spreken, gezien dit de taal is waarin uw ouders met elkaar communiceren (CGVS, 7), en dit dus geen vreemde taal voor jullie kan zijn, blijven de uitspraken van

jouw ouders omtrent jouw risico op ontvoering zeer vaag en algemeen. Jouw ouders slagen er echter niet in om dit risico in concreto aan te tonen. Als er wordt gevraagd waarom ze denken dat jij en jouw broers dit risico lopen verwijzen ze naar wat ze hoorden in de media en de algemene veiligheidssituatie. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar de algemene situatie om jouw nood tot bescherming aan te tonen, deze nood dient in concreto te worden aangetoond. De vraag hoe mogelijke ontvoerders zouden te weten komen dat jullie in Europa verbleven wordt vaag beantwoord met de verklaring dat iedereen in het dorp weet wie er was en wie er niet was. Gezien jullie afkomst uit de provincie Kabul wordt gevraagd hoe de situatie zou zijn moesten jullie naar een ander dorp gaan of naar de stad Kabul zelf. Hierop wordt geantwoord met de opmerking dat de situatie overal hetzelfde zou zijn door de problemen die jouw vader had (CGVS, 8). Om jouw risico bij terugkeer concreet aan te tonen verwijzen jouw ouders dus opnieuw naar hun eigen problemen, die zoals reeds gesteld, niet geloofwaardig werden geacht. Jouw ouders slagen er met andere woorden niet in om aannemelijk te maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ontvoering loopt en om deze reden nood hebt aan bescherming.

De documenten die worden neergelegd ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De foto's, boekjes van Kind & Gezin, uittreksels van geboorteakten en vaccinatiebewijzen hebben geen uitstaans met het risico bij terugkeer naar Afghanistan.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Jij of jouw ouders laten na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.5. De bestreden beslissing ten aanzien van M. N. (tweede verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bezit de Afghaanse nationaliteit. Jouw ouders zijn afkomstig uit het district Paghman van de provincie Kabul. Je bent geboren op 13 april 2017 te Lier.

Op 6 november 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van hun eerste verzoek haalden ze aan dat uw vader in Afghanistan als vrachtwagenchauffeur heeft gewerkt en kiezelstenen vervoerde uit Qalai Haidar Khan naar de Amerikaanse basis in Maidan Shar. Omwille van zijn werk bij de Amerikanen werd hij bedreigd en vervolgd. Om deze reden besloten ze om uit Afghanistan te vertrekken. Ze kwamen in België aan op 1 november 2015.

In het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 7 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus er geen geloof werd gehecht aan de vluchtmotieven die uw ouders naar voren hebben gebracht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest nr. 207052 van 20 juli 2018 de beslissing van het CGVS.

Op 11 september 2018 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden België niet te hebben verlaten en verklaarden bij terugkeer naar Afghanistan nog steeds te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw vader als chauffeur voor de Amerikanen. Ze verklaarden dat de neef van uw vader ook chauffeur was en recent nog om het leven kwam. Daarnaast haalden ze aan dat hun kinderen niet zullen aanvaard worden in Afghanistan. Ze worden in het Nederlands grootgebracht en gaan in België naar school. Ook zeiden ze te vrezen dat hun kinderen door de taliban zullen worden afgenomen, want eens men met de buitenlanders heeft gewerkt, is het niet langer veilig om nog in Afghanistan te werken. Dit verzoek werd op 29 oktober 2018 niet ontvankelijk verklaard aangezien er geen elementen of feiten aan de orde waren of werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij arrest nr. 223 824 van 9 juli 2019 heeft de RvV de beslissing van het CGVS bevestigd.

Op 2 september 2019 dienden jouw ouders in jouw naam en die van jouw broers een verzoek om internationale bescherming in. Zij stellen dat jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat jullie er zullen worden ontvoerd en gedood. Zij verwijzen hiervoor naar de problemen die zij zelf hebben gekend in Afghanistan en naar het feit dat jullie in Europa hebben gewoond en geen Dari spreken. Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming worden de volgende documenten neergelegd: een uittreksel van het register van geboorteakten op naam van E. en M., een attest van regelmatige lesbijwoning op naam van Y., twee klasfoto's en een foto van het leerkrachtenteam, een kindboekje van Kind & Gezin van E., Y. en M. en een bewijs van vaccinatie tegen poliomyelitis op naam van E..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw ouders afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. In dit geval blijkt uit het administratief dossier en de verklaringen van jouw ouders op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden tijdens hun vorige verzoeken om internationale bescherming. Met name verwijzen ze naar het feit dat jij riskeert gedood en ontvoerd te worden omwille van de problemen die uw vader had in Afghanistan. Aan deze problemen werd door het CGVS echter geen geloof gehecht, zoals kan worden gelezen in de beslissing van 7 december 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de beslissing van 29 oktober 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard. Beide beroepen tegen deze beslissingen werden door de RVV afgewezen. De documenten aangaande de vorige asielprocedures van uw vader bevinden zich in de blauwe map. Er kan dan ook niet worden gevolgd dat jij omwille van deze ongeloofwaardig bevonden problemen het risico zou lopen om ontvoerd en gedood te worden.

Daarnaast halen uw ouders ook aan dat u en uw broertjes zullen ontvoerd worden omdat men zal denken dat jullie veel geld hebben omdat jullie in Europa verbleven. Ook zullen jullie beschouwd worden als ontrouwen gezien jullie geen Dari meer spreken (CGVS, 5-11). Los van het feit dat er kan getwijfeld worden of jullie daadwerkelijk geen Dari meer spreken, gezien dit de taal is waarin uw ouders met elkaar communiceren (CGVS, 7), en dit dus geen vreemde taal voor jullie kan zijn, blijven de uitspraken van jouw ouders omtrent jouw risico op ontvoering zeer vaag en algemeen. Jouw ouders slagen er echter niet in om dit risico in concreto aan te tonen. Als er wordt gevraagd waarom ze denken dat jij en jouw broers dit risico lopen verwijzen ze naar wat ze hoorden in de media en de algemene veiligheidssituatie. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar de algemene situatie om jouw nood tot bescherming aan te tonen, deze nood dient in concreto te worden aangetoond. De vraag hoe mogelijke ontvoerders zouden te weten komen dat jullie in Europa verbleven wordt vaag beantwoord met de verklaring dat iedereen in het dorp weet wie er was en wie er niet was. Gezien jullie afkomst uit de provincie Kabul wordt gevraagd hoe de situatie zou zijn moesten jullie naar een ander dorp gaan of naar de stad Kabul zelf. Hierop wordt geantwoord met de opmerking dat de situatie overal hetzelfde zou zijn door de problemen die jouw vader had (CGVS, 8). Om jouw risico bij terugkeer concreet aan te tonen verwijzen jouw ouders dus opnieuw naar hun eigen problemen, die zoals reeds gesteld, niet geloofwaardig werden geacht. Jouw ouders slagen er met andere woorden niet in om aannemelijk te maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ontvoering loopt en om deze reden nood hebt aan bescherming.

De documenten die worden neergelegd ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De foto's, boekjes van Kind & Gezin, uittreksels van geboortekten en vaccinatiebewijzen hebben geen uitstaans met het risico bij terugkeer naar Afghanistan.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers

om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit

maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Jij of jouw ouders laten na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.6. De bestreden beslissing ten aanzien van E. N. (derde verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Afghaanse nationaliteit. Jouw ouders zijn afkomstig uit het district Paghman van de provincie Kabul. Je bent geboren op 26 maart 2019 te Lier.

Op 6 november 2015 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In het kader van hun eerste verzoek haalden ze aan dat uw vader in Afghanistan als vrachtwagenchauffeur heeft gewerkt en kiezelen vervoerde uit Qalai Haidar Khan naar de Amerikaanse basis in Maidan Shar. Omwille van zijn werk bij de Amerikanen werd hij bedreigd en vervolgd. Om deze reden besloten ze om uit Afghanistan te vertrekken. Ze kwamen in België aan op 1 november 2015.

In het kader van dit eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 7 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus er geen geloof werd gehecht aan de vluchtmotieven die uw ouders naar voren hebben gebracht. De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde in haar arrest nr. 207052 van 20 juli 2018 de beslissing van het CGVS.

Op 11 september 2018 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Ze verklaarden België niet te hebben verlaten en verklaarden bij terugkeer naar Afghanistan nog steeds te worden gedood door de taliban omwille van de werkzaamheden van uw vader als chauffeur voor de Amerikanen. Ze verklaarden dat de neef van uw vader ook chauffeur was en recent nog om het leven kwam. Daarnaast haalden ze aan dat hun kinderen niet zullen aanvaard worden in Afghanistan. Ze worden in het Nederlands grootgebracht en gaan in België naar school. Ook zeiden ze te vrezen dat hun kinderen door de taliban zullen worden afgenomen, want eens men met de buitenlanders heeft gewerkt, is het niet langer veilig om nog in Afghanistan te werken. Dit verzoek werd op 29 oktober 2018 niet ontvankelijk verklaard aangezien er geen elementen of feiten aan de orde waren of werden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij arrest nr. 223 824 van 9 juli 2019 heeft de RvV de beslissing van het CGVS bevestigd.

Op 2 september 2019 dienden jouw ouders in jouw naam en die van jouw broers een verzoek om internationale bescherming in. Zij stellen dat jullie niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat jullie er zullen worden ontvoerd en gedood. Zij verwijzen hiervoor naar de problemen die zij zelf hebben gekend in Afghanistan en naar het feit dat jullie in Europa hebben gewoond en geen Dari spreken. Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming worden de volgende documenten neergelegd: een uittreksel van het register van geboorteakten op naam van E. en M., een attest van regelmatige lesbijwoning op naam van Y., twee klasfoto's en een foto van het leerkrachtenteam, een kindboekje van Kind & Gezin van E., Y. en M. en een bewijs van vaccinatie tegen poliomyelitis op naam van E..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw ouders afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit het administratief dossier en de verklaringen van jouw ouders op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden tijdens hun vorige verzoeken om internationale bescherming. Met name verwijzen ze naar het feit dat jij riskeert gedood en ontvoerd te worden omwille van de problemen die uw vader had in Afghanistan. Aan deze problemen werd door het CGVS echter geen geloof gehecht, zoals kan worden gelezen in de beslissing van 7 december 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en de beslissing van 29 oktober 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard. Beide

beroepen tegen deze beslissingen werden door de RVV afgewezen. De documenten aangaande de vorige asielprocedures van uw vader bevinden zich in de blauwe map. Er kan dan ook niet worden gevolgd dat jij omwille van deze ongeloofwaardig bevonden problemen het risico zou lopen om ontvoerd en gedood te worden.

Daarnaast halen uw ouders ook aan dat u en uw broertjes zullen ontvoerd worden omdat men zal denken dat jullie veel geld hebben omdat jullie in Europa verbleven. Ook zullen jullie beschouwd worden als ontrouwen gezien jullie geen Dari meer spreken (CGVS, 5-11). Los van het feit dat er kan getwijfeld worden of jullie daadwerkelijk geen Dari meer spreken, gezien dit de taal is waarin uw ouders met elkaar communiceren (CGVS, 7), en dit dus geen vreemde taal voor jullie kan zijn, blijven de uitspraken van jouw ouders omtrent jouw risico op ontvoering zeer vaag en algemeen. Jouw ouders slagen er echter niet in om dit risico in concreto aan te tonen. Als er wordt gevraagd waarom ze denken dat jij en jouw broers dit risico lopen verwijzen ze naar wat ze hoorden in de media en de algemene veiligheidssituatie. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar de algemene situatie om jouw nood tot bescherming aan te tonen, deze nood dient in concreto te worden aangetoond. De vraag hoe mogelijke ontvoerders zouden te weten komen dat jullie in Europa verbleven wordt vaag beantwoord met de verklaring dat iedereen in het dorp weet wie er was en wie er niet was. Gezien jullie afkomst uit de provincie Kabul wordt gevraagd hoe de situatie zou zijn moesten jullie naar een ander dorp gaan of naar de stad Kabul zelf. Hierop wordt geantwoord met de opmerking dat de situatie overal hetzelfde zou zijn door de problemen die jouw vader had (CGVS, 8). Om jouw risico bij terugkeer concreet aan te tonen verwijzen jouw ouders dus opnieuw naar hun eigen problemen, die zoals reeds gesteld, niet geloofwaardig werden geacht. Jouw ouders slagen er met andere woorden niet in om aannemelijk te maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ontvoering loopt en om deze reden nood hebt aan bescherming.

De documenten die worden neergelegd ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De foto's, boekjes van Kind & Gezin, uittreksels van geboorteakten en vaccinatiebewijzen hebben geen uitstaans met het risico bij terugkeer naar Afghanistan.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat jij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon. Jij of jouw ouders laten na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van de verdediging en van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU).

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Verzoekers vragen in hoofddorde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/5 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten. Deze laatste bepaling werd overigens bij artikel 16 van het koninklijke besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling

van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 opgeheven. Evenmin lichten verzoekers toe op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging *in casu* geschonden achten.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, dient erop gewezen dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag.

Aangaande de verwijzing van verzoekers naar artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 4.3 (c) van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.2.2. Op 6 november 2015 dienden de ouders van verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarden daarbij dat de vader van verzoekers in Afghanistan als vrachtwagenchauffeur werkte en kiezelstenen vervoerde uit Qalai Haidar Khan naar de Amerikaanse basis in Maidan Shar, ten gevolge waarvan hij werd bedreigd en vervolgd.

Op 7 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de ouders van verzoekers omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen voorgehouden werkzaamheden van verzoekers' vader als chauffeur voor de Amerikaanse basis en bijgevolg evenmin aan de daaraan verbonden vervolgingsfeiten, waarover de ouders van verzoekers hoe dan ook ongeloofwaardige verklaringen afleggen. Verder was de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers' ouders gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. 207 052 van 20 juli 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de ouders van verzoekers. De Raad was van oordeel dat, hoewel kon worden aangenomen dat de vader van verzoekers werkzaam is geweest als transporteur van kiezelstenen hij niet kan overtuigen voor wat betreft zijn bewering te hebben geleverd aan de Amerikanen en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn. Ook was de Raad van oordeel dat de bewering als zou verzoekers' vader persoonlijk bedreigd zijn door de taliban ongeloofwaardig was. Verder was de Raad van oordeel dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers' ouders dienden vervolgens op 11 september 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens in hoofde van Y. N. (eerste verzoeker), M. N. (tweede verzoeker) en E. N. (derde verzoeker) als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Op 29 oktober 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek omdat er geen elementen of feiten aan de orde waren of werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maakten dat de verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking kwamen.

Verzoekers gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. 223 824 van 9 juli 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

2.2.3. Op 2 september 2019 dienden verzoekers' ouders in naam van hun minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming in.

De ouders van verzoekers voeren hierbij aan dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat zij er zullen worden ontvoerd en gedood. Zij verwijzen hiervoor naar de problemen die zij zelf hebben gekend in Afghanistan en naar het feit dat verzoekers in Europa hebben gewoond en geen Dari spreken.

Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming worden volgende documenten voorgelegd: een uittreksel van het register van geboorteakten op naam van E. en M., een attest van regelmatige lesbijwoning op naam van Y., twee klasfoto's en een foto van het leerkrachtenteam, een kindboekje van Kind & Gezin op naam van E., M. en Y. en een bewijs van vaccinatie tegen poliomyelitis op naam van E..

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet omdat (i) zij zich hoofdzakelijk beroepen op dezelfde gronden die hun ouders aanhalen ter staving van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, meer bepaald dat verzoekers riskeren te worden gedood en ontvoerd omwille van de problemen van hun vader in Afghanistan, dewelke echter ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers ouders; (ii) in zoverre verzoekers' ouders aanvoeren dat verzoekers ontvoerd zullen worden omdat men zal denken dat zij veel geld hebben omdat zij in Europa verbleven en beschouwd zullen worden als ontrouwen omdat verzoekers geen Dari meer spreken, moet worden opgemerkt dat (1) er getwijfeld kan worden aan het feit dat verzoekers geen Dari meer spreken aangezien dit de taal is waarin hun ouders met elkaar communiceren en (2) de uitspraken van de ouders van verzoekers omtrent het risico op ontvoering zeer vaag en algemeen blijven en zij er niet in slagen om dit risico *in concreto* aan te tonen, zoals wordt toegelicht; (iii) de voorgelegde documenten geen uitstaans hebben met het risico bij terugkeer naar Afghanistan en (iv) er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in hun hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

2.2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden motiveert dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.1. In zoverre verzoekers verwijzen naar de verklaringen van hun ouders, meer bepaald de problemen die zij in Afghanistan zouden kennen omwille van de tewerkstelling van verzoekers' vader bij de Amerikanen, moet worden benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 december 2017 in hoofde van de ouders van verzoekers besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen voorgehouden werkzaamheden van verzoekers' vader als chauffeur voor de Amerikaanse basis en bijgevolg evenmin aan de daaraan verbonden vervolgingsfeiten, waarover de ouders van verzoekers hoe dan ook ongeloofwaardige verklaringen afleggen. Verder was de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bij arrest nr. 207 052 van 20 juli 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de ouders van verzoekers. De Raad was van oordeel dat, hoewel kon worden aangenomen dat de vader van verzoekers werkzaam is geweest als transporteur van kiezelstenen hij niet kan overtuigen voor wat betreft zijn bewering te hebben geleverd aan de Amerikanen en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn. Ook was de Raad van oordeel dat de bewering als zou verzoekers' vader persoonlijk bedreigd zijn door de taliban ongeloofwaardig was. Verder was de Raad van oordeel dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers' ouders nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 oktober 2018 de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek omdat er geen elementen of feiten aan de orde waren of werden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maakten dat de verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking kwamen. Bij arrest nr. 223 824 van 9 juli 2019 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen.

Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemde arresten van de Raad staat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers' ouders voorgehouden tewerkstelling en vluchtmotieven vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekers worden aangevoerd.

2.2.6.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen bijkomende verklaringen afleggen of bewijsstukken voorleggen die de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven omwille van de voorgehouden problemen in Afghanistan in een nieuw daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoekers wijzen op het bepaalde in artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag en in artikel 14 van het KB CGVS over het hoger belang van het kind en hiertoe citeren uit het artikel *“De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet”* van april 2006, wijst de Raad erop dat deze bepalingen geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling, dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers betogen voorts dat uit onderzoek aan de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure en op het moment dat zij gedwongen worden uitgezet.

Zij citeren hieruit een passage met betrekking tot de problemen die zes- tot twaalfjarige kinderen in Nederland kunnen ervaren als gevolg van hun migratie naar dit land. De Raad stelt vast dat in 's Raads arrest nr. 207 052 dienaangaande reeds werd geoordeeld als volgt: *"(...) de potentiële schade en problemen waarnaar de verzoekende partijen verwijzen – nog daargelaten dat zij op geen enkele wijze in concreto aantonen dat hun kinderen met dergelijke schade of problemen te kampen hebben – los staan van de in casu aangevoerde vrees voor vervolging in het land van herkomst. Deze problematiek heeft geen uitstaans met de redenen op grond waarvan de verzoekende partijen in België internationale bescherming vragen."* Verzoekers brengen geen enkel element aan om een ander licht te werpen op deze beoordeling, zodat zij onverminderd overeind blijft.

In zoverre verzoekers nog hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit het oog verliest dat zij een vrees voor ontvoering opwierpen omdat men zal denken dat zij veel geld hebben omwille van hun verblijf in Europa en zij benadrukken dat zij als ontrouwen zullen worden aanzien omdat zij geen Dari spreken, dient erop gewezen dat uit de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vrees heeft beoordeeld. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen op goede gronden te lezen als volgt:

"Daarnaast halen uw ouders ook aan dat u en uw broertjes zullen ontvoerd worden omdat men zal denken dat jullie veel geld hebben omdat jullie in Europa verbleven. Ook zullen jullie beschouwd worden als ontrouwen gezien jullie geen Dari meer spreken (CGVS, 5-11). Los van het feit dat er kan getwijfeld worden of jullie daadwerkelijk geen Dari meer spreken, gezien dit de taal is waarin uw ouders met elkaar communiceren (CGVS, 7), en dit dus geen vreemde taal voor jullie kan zijn, blijven de uitspraken van jouw ouders omtrent jouw risico op ontvoering zeer vaag en algemeen. Jouw ouders slagen er echter niet in om dit risico in concreto aan te tonen. Als er wordt gevraagd waarom ze denken dat jij en jouw broers dit risico lopen verwijzen ze naar wat ze hoorden in de media en de algemene veiligheidssituatie. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar de algemene situatie om jouw nood tot bescherming aan te tonen, deze nood dient in concreto te worden aangetoond. De vraag hoe mogelijke ontvoerders zouden te weten komen dat jullie in Europa verbleven wordt vaag beantwoord met de verklaring dat iedereen in het dorp weet wie er was en wie er niet was. Gezien jullie afkomst uit de provincie Kabul wordt gevraagd hoe de situatie zou zijn moesten jullie naar een ander dorp gaan of naar de stad Kabul zelf. Hierop wordt geantwoord met de opmerking dat de situatie overal hetzelfde zou zijn door de problemen die jouw vader had (CGVS, 8). Om jouw risico bij terugkeer concreet aan te tonen verwijzen jouw ouders dus opnieuw naar hun eigen problemen, die zoals reeds gesteld, niet geloofwaardig werden geacht. Jouw ouders slagen er met andere worden niet in om aannemelijk te maken dat jij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ontvoering loopt en om deze reden nood hebt aan bescherming."

In zoverre verzoekers in het verzoekschrift beargumenteren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naast de kwestie argumenteerde en een grondig onderzoek diende te doen naar de impact van het verblijf van verzoekers in België op een eventuele terugkeer naar Afghanistan, merkt de Raad op dat zij in wezen niet verder komen dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoekers halen in dit verband nog aan dat tweede en derde verzoeker in België geboren zijn en het hen een raadsel is hoe zij zich kunnen inschrijven in het rijksregister van Afghanistan en documenten zouden kunnen bekomen omdat uit de door hen geciteerde drie internetartikelen blijkt dat hieraan hindernissen zijn verbonden bij kinderen geboren buiten Afghanistan. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers zich in het verzoekschrift beperken tot het verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon. Hoewel kan worden aangenomen dat er mogelijke hindernissen verbonden zijn aan het verkrijgen van documenten voor teruggekeerden en/of kinderen geboren buiten Afghanistan, volstaat deze informatie evenwel niet om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk in de onmogelijkheid zouden verkeren om documenten te bekomen, laat staan dat zij aantonen dat zij daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd in Afghanistan.

Waar verzoekers in het verzoekschrift menen dat bezwaarlijk betwist kan worden dat ze een taalachterstand hebben wat betreft Dari, dat eerste en tweede verzoeker immers in België naar school

gaan en dit een aspect vormt dat hun toegang tot onderwijs zal beperken, merkt de Raad op dat – zelfs zo zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers een taalachterstand hebben, hetgeen zij niet hard maken (*supra*) – het (opnieuw) leren van een taal geenszins een element betreft waaruit een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade blijkt. Ook meent de Raad dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de kennis van het Dari bij verzoekers snel verhoogd kan worden indien nodig, gelet op hun jonge leeftijd en het feit dat hun ouders de moedertaal spreken.

In zoverre verzoekers nog betogen dat hun toegang tot onderwijs in Afghanistan beperkt zal omdat “*familie moet noodgedwongen voorgang [sic] geven aan werk voor kind i.p.v. onderwijs*”, is het de Raad niet duidelijk waarop zij doelen en kan hieruit hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade volgen. Zo zij verwijzen naar het feit dat er toelatingsvoorwaarden zijn om ingeschreven te worden in een school (met name het voorleggen van documenten) en de kwaliteit van het onderwijs in hun regio van herkomst te wensen overlaat, waartoe zij citeren uit diverse internetartikelen en –rapporten, merkt de Raad opnieuw op dat zij in wezen niet verder komen dan verwijzingen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon. Verzoekers slagen er niet in concreet aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan geen passende onderwijsinstelling zouden kunnen vinden, dan wel dat kinderen van teruggekeerde families geen kans zouden maken op een inschrijving in het onderwijs. De argumentatie dat de zus van verzoekers vader en de zussen van hun moeder gestopt zouden zijn met naar school gaan omwille van de algemene veiligheidssituatie en uit vrees om ontvoerd te worden omdat ze als volwassen vrouwen beschouwd kunnen worden, kan – daargelaten de vaststelling dat dit blote *postfactum* verklaringen betreffen – geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen. Te meer aangezien verzoekers nog zeer jonge kinderen zijn.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift voorts nog naar het feit dat hun moeder met psychologische problemen kampt en stellen dat de mentale toestand van verzoekers' ouders een impact heeft op de geestelijke gezondheid van verzoekers die nog erg jong zijn, alsook citeren zij hiertoe uit twee internetartikelen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers geen enkel medisch attest bijbrengen ter staving van hun beweringen in dit verband. De informatie waarnaar zij verwijzen is opnieuw van louter algemene aard en verzoekers tonen niet aan dat zij in een situatie van een verslechterde mentale en/of emotionele gezondheidssituatie zouden terechtkomen, dat zij nood zouden hebben aan psychologische ondersteuning, dan wel dat zij hiertoe geen toegang zouden hebben. Bijgevolg volstaat deze informatie evenmin om in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij een kwetsbaar profiel hebben omdat zij in het licht van hun verblijf in België, gedurende een zodanig bepalende levensfase, niet meer in de mogelijkheid verkeren om een Afghaanse levensstijl aan te nemen, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekers thans respectievelijk ongeveer 5 jaar, 3 jaar en 1 jaar zijn en zij derhalve bezwaarlijk kunnen voorhouden dat zij in een zodanig bepalende levensfase zijn opgegroeid in België en dat aan hun moedertaal te horen zou zijn dat ze in Europa hebben verbleven. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers dienaangaande niet verder komen dan te verwijzen naar louter algemene informatie geciteerd in het verzoekschrift die geen betrekking heeft op hun persoon (en zelfs verwijst naar de positie van vrouwen in Afghanistan, terwijl verzoekers jongens zijn) en naar hun verblijf in België, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Nergens uit de verklaringen van hun ouders is echter gebleken of en wat verzoekers dienen te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet hebben gewoond, dan wel geboren zijn in België (zie ook *supra* met betrekking tot de voorgehouden taalachterstand). Verzoekers brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan (anders) gepercipieerd en geviseerd zullen worden. Verzoekers tonen op geen enkele manier aan dat hun langdurige afwezigheid in Afghanistan, dan wel hun geboorte in België voor hen risico's inhouden en dat zij geen leven in Afghanistan zouden kunnen opnemen. Te meer gelet op hun zeer jonge leeftijd en het feit dat hun ouders de moedertaal spreken.

2.2.6.3. Ook de door verzoekers voorgelegde documenten zijn niet van die aard om de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt:

“De documenten die worden neergelegd ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De foto's, boekjes van Kind & Gezin, uittreksels van geboorteakten en vaccinatiebewijzen hebben geen uitstaans met het risico bij terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.2.6.4. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Kabul in het bijzonder wordt in de bestreden beslissingen nog terecht opgemerkt als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen,

IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Met het louter betwisten van dit besluit, het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten, tonen verzoekers niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekers aangehaalde informatie ligt immers, daargelaten de vaststelling dat deze voornamelijk betrekking heeft op de stad Kabul, in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse is gesteund.

Zo verzoekers verwijzen naar de arresten nrs. 216 954 van 15 februari 2019 en 219 401 van 2 april 2019, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar de socio-economische omstandigheden in de Afghaanse steden en meer bepaald in de stad Kabul en de toenemende druk op de stad omwille van de hervestiging in de steden, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers ouders afkomstig zijn uit het district Paghman van de provincie Kabul en geenszins de stad Kabul zelfs. Verder blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de steden in de provincie Kabul niet meer in staat zouden zijn om in de elementaire levensbehoeften van hun inwoners te voorzien. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekers zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling. Ook de blote bewering dat zij wel een huis zouden hebben maar een van 'modder en klei' en de argumentatie dat verzoekers' vader niet opnieuw als zelfstandige vrachtwagenchauffeur aan de slag zou kunnen, volstaan niet. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers' vader, die over de nodige werkervaring beschikt, een andere tewerkstelling zou kunnen uitoefenen dan deze van zelfstandige vrachtwagenchauffeur

Ten slotte kan met de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat er in hoofde van verzoekers bijzondere procedurele noden werden aangenomen en dat hieraan tegemoet werd gekomen door persoonlijke onderhouden af te nemen van hun vader en moeder die tijdens deze persoonlijke onderhouden de mogelijkheid kregen om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, die nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en waarbij zij zich hebben laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER